

LA DEPENDÈNCIA DELS SENYORS DEL CASTELL DE BURRIAC (1025-1080)

El priorat de Sant Pere de Clarà apareix en la venda efectuada l'any 1025, en la qual el comte Ramon Berenguer I va vendre el castell de Sant Vicenç de Burriac a Berenguer Guadall apareixent en el document com a unes de les possessions de l'esmentat castell l'edifici de "Santique Petro clarani".

A principis del s.XI, Sant Pere de Clarà no era més que una petita capella preromànica. Sembla ser que els Sant Vicenç són els responsables d'establir una petita comunitat i convertir aquesta *domus* en un petit priorat benedictí que dependria eclesiàsticament de Sant Cugat del Vallès. En el *Lleuador de Rèdits de Pere des Bosc* (1360), on el senyor de Burriac i Vilassar es fa anotar tots els seus drets que li corresponen d'antic, hi apareix respecte a Clarà que " ... es estat fundat per lo senyor del dit castell..."

Aquesta propietat va pertànyer als Sant Vicenç fins el 11 de desembre del 1080 en que Adalets Guadald va fer donació d'aquest petit cenobi al monestir de Cluny.

El fet de que els Sant Vicenç fundessin el monestir, els va atorgar el dret de patronatge sobre el mateix, fet que comportava exercir certs privilegis: "... Item, lo senyor del castell de Burriach, es en altre guisa apellat de Sant Vicenç, pren 1 die l'any çena e alberga en lo monastir de Sant Pere de Clarà, el e son primogenit, en viandes complidament, ab tots aquells ab qui hi ira..." [*Lleuador de Rèdits de Pere des Bosc* (1360)].

Un altre d'aquests privilegis serà el dret de sepultura en el priorat. Malgrat que Coral Cuadrada ja havia apuntat que es feia difícil d'afirmar que el cenobi de Clarà es convertís en la necròpolis familiar dels Sant Vicenç, estudis recents han pogut documentar que alguns membres de la família hi van ser enterrats i que aquest privilegi passaria als Argentona, una branca col·lateral dels Sant Vicenç. Un dels enterraments documentats d'aquesta família en el Priorat és el de Bernat de Sant Vicenç, que en el seu testament del 18 d'agost del 1254, demana ser-hi enterrat.

Els Argentona ostentaren la castllania de Burriac després de la compra dels Des Bosc. Aquests conservaran l'antic dret de sepultura en el priorat al menys fins el 1399, en què Guillem d'Argentona, estipula en el seu testament, que ha de ser enterrat a la Seu de Barcelona en el vas del seu avi matern Pere Clasquerí, on hi havia enterrada també la seva mare Eulàlia i el seu germà Ramon. Demana que es col·loqui una làpida de pedra en aquesta tomba de la catedral "... en la qual sien fets senyals de Argentona". També demana als marmessors que "...la ossa de mon pare y de ma àvia e de tots mos predecessors qui jaen en lo priorat de Sct. Pere de Clarà en la paròquia d'Argentona, qui sien mudades al meu carner de la Seu de Barcha..."

Text: Joaquim Graupera

BIBLIOGRAFIA I REFERÈNCIES

- GRAUPERA GRAUPERA, Joaquim: *L'arquitectura religiosa preromànica i romànica en el Baix Maresme*. Volum 2. Monografies. La Comarcal edicions. Argentona, 2002. Pàg.92
- GRAUPERA, Joaquim: "El monestir com a panteó funerari: el cas de Sant Pere de Clarà (Argentona- El Maresme)" a *Actes del II Congrés d'arqueologia medieval i moderna de Catalunya*. Sant Cugat del Vallès. ACRAM. Sant Cugat del Vallès, 2003. Pàgs.111-120
- OLIVA RICÓS, Benet: "Els Argentona, castllans de Burriac" a. *III Jornades d'Història i Arqueologia Medieval del Maresme. De Constantí a Carlemany. El pas de l'antiguitat tardana al món medieval*. Actes ". Grup d'Història del Casal. Mataró, 2006. Pàgs.209-222.